

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Idy Hanzelovej, v právnej veci navrhovateľky: **P. N. T.**, vietnamskej štátnej príslušnosti, *zastúpenej Mgr. M. Š., advokátom*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-894/PO-Ž-2007 zo dňa 4. septembra 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 Saz 41/2008-39 zo dňa 24. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 10 Saz 41/2008-39 zo dňa 24. apríla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-894/PO-Ž-2007 zo dňa 4.septembra 2008, ktorým odporca rozhodol, že u navrhovateľky neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Vietnamu podľa ustanovenia § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov).

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu odporcu a vypočutí navrhovateľky dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný a rozhodnutie odporcu je vecne správne a v súlade so zákonom.

Podľa krajského súdu v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľkou počas azylového konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že neexistuje dôvod, pre ktorý by mal byť po vyhostení do Vietnamu ohrozený život navrhovateľky alebo jej osobná sloboda z dôvodov jej rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov.

Krajský súd sa stotožnil aj so záverom odporcu, že navrhovateľka nemala žiadne problémy v krajine pôvodu, ktoré by mohli navodiť obavu, že by mohla byť prenasledovaná, z uvedených dôvodov možno preto predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu jej žiadne prenasledovanie nehrozí, nehrozí jej, že by mala byť mučená alebo podrobená krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd z roku 1950 a podľa čl. 33 Ženevskej konvencie o postavení utečencov z roku 1951, premietnutého do § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Skutočnosť, že navrhovateľka dňa 22.11.2008 uzavrela manželstvo so slovenským štátnym občanom a záujem navrhovateľky naďalej žiť so svojimi synmi, ktorí sa legálne zdržiavajú na území Slovenskej republiky (jej synovia sú plnoletí a záujem žiť spoločne s matkou môžu realizovať aj vo Vietname, pričom navrhovateľka nie je osobou, ktorá by mala neúmerné problémy žiť sama, prípadne s manželom v krajine pôvodu – Vietname) nemožno podľa krajského súdu považovať za dôvod nemožnosti vyhostenia navrhovateľky do Vietnamu, keď jej snaha realizovať si svoj súkromný život prostredníctvom zákona o azyle a nie podľa zákona o pobyte cudzincov, je v rozpore so zámerom zákonodarcu.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhla zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľka namietala že, v rozhodnutí odporcu bola vec posúdená po právnej stránke nesprávne, zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Zdôraznila skutočnosť, že Krajský súd v Košiciach svojím rozsudkom č.k. 5 Saz 74/2007-44 z 18. marca 2008 zrušil rozhodnutie Migračného úradu Ministerstva vnútra SR ČAS: MU-894/PO-Ž-2007 zo dňa 30. mája 2007 v časti, v ktorej sa rozhodlo o tom, že v prípade navrhovateľky neexistuje prekážka jej administratívneho vyhostenia do Vietnamu, keď v odôvodnení rozsudku uviedol, že je potrebné, aby sa Migračný úrad Ministerstva vnútra SR zaoberal otázkou, či sa na navrhovateľku vzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Vietnamu nielen z hľadiska ustanovenia § 58 zákona o pobyte cudzincov, ale aj v zmysle článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a posúdil,

či nebude porušené právo navrhovateľky na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

Odporcovi vyčítala, že napriek momentálnej situácii, v ktorej navrhovateľka je odkázaná na pomoc a zaopatrenie svojich synov v napadnutom rozhodnutí uviedol, že u navrhovateľky neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Vietnamu z dôvodu ochrany jej súkromného a rodinného života, nakoľko obaja synovia žijú na území Slovenskej republiky, jeden z nich je slovenským občanom, druhý tu už nejaký čas žije a podniká, teda takéto odôvodnenie je v rozpore s textom a duchom článku 8 Dohovoru a nemožno ho akceptovať. Navrhovateľka opätovne zdôraznila, že ak súd zrušil predchádzajúce rozhodnutie odporcu, zrušil ho vzhľadom na možnosť, že rozhodnutie odporcu bude zásahom do práva navrhovateľky na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle článku 8 Dohovoru. Dodala, že aj v čase vydania uvedeného rozsudku súdu bol platný a účinný zákon o pobyte cudzincov, podľa ktorého bolo možné požiadať o udelenie prechodného pobytu na území SR, avšak napriek tomu súd rozhodnutie odporcu zrušil.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu posudzovaného rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že Migračný úrad vydal svoje rozhodnutie v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, publikovanej v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v azylových veciach vydanéj v decembri 2008, pričom v odôvodnení rozhodnutia 1 SžoKS 124 sa uvádza: „Za tejto situácie, keď navrhovateľ neuvádzal žiadne dôvody nasvedčujúce, že by mohol byť považovaný za osobu prenasledovanú v krajine svojho bydliska, nebolo možné, aby sa úspešne domáhal v konaní o azyle, napriek aplikačnej prednosti čl. 8 Dohovoru, výroku o zákaze vyhostenia alebo vrátenia. Vyslovením neexistencie prekážky jeho vyhostenia alebo návratu podľa § 47 zákona o azyle nedochádza k porušeniu alebo obmedzeniu jeho práva na rodinný život podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, pretože mu rozhodnutie nebráni tieto práva na území Slovenskej republiky vykonávať. Existencia prekážky vyhostenia alebo návratu, ktorej preskúmania sa navrhovateľ domáha, nebola v konaní o azyle spochybnená ani rozhodnutím dotknutá. Keďže rozhodovanie o nej presahuje rámec tohto konania i samotného účelu zákona o azyle, nemožno sa na ňu odvolávať v konaní o azyle za účelom dosiahnutia legalizácie pobytu v cudzej krajine, pretože by to znamenalo popretie účelu tohto zákona a obchádzanie na to určenej zákonnej úpravy pobytu cudzincov na území Slovenskej republiky.“ Ohľadom dôvodov podaného odvolania odporca uviedol, že ide o rovnaké skutočnosti, na základe ktorých sa navrhovateľka odvolala už voči rozhodnutiu Migračného úradu Ministerstva vnútra SR zo dňa 04.09.2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 06.08.2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle (účinného do 30.11.2008), ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného do 30.11.2008, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité zdôrazniť, že kým udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d) zákona o azyle (účinného do 30.11.2008) alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu, **rozhodovanie o existencii prekážok vyhostenia podľa osobitného predpisu sa naopak vzťahuje typicky k objektívnym hrozbám zákonom predpokladaným, po prípadnom návrate žiadateľa o azyl do krajiny pôvodu, vzťahuje sa tak čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v celkom odlišnom čase.**

Odporca výrokom, ktorým rozhodol podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, že u navrhovateľky neexistuje prekážka jej administratívneho vyhostenia do Vietnamu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákon a o pobyte cudzincov deklaroval to, čo predpokladá zákon v citovanom ustanovení, t.j. že nebolo zistené, že by jej život a osobná sloboda boli z dôvodov jej rasy, náboženstva, národnosti, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo zastávania určitých politických názorov vyhostením alebo návratom ohrozené. Rovnako deklaroval, že po návrate do krajiny pôvodu jej nehrozí, že by mala byť mučená alebo podrobená krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, resp. že by jej mal byť uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní jej takýto trest môže byť uložený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že okolnosti stanovené ako prekážky jej administratívneho vyhostenia, ktorými sa odporca podrobne zaoberal nielen z dôvodov taxatívne vymedzených v § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, ale aj z pohľadu namietaného porušenia čl. 8 ods. 1 EDĽP, boli správne vyhodnotené ako nepreukázané.

Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu, ktorý vykonal dokazovanie štetným osobných a rodinných pomerov navrhovateľky, aktuálnymi správami o krajine pôvodu a vo veci rozhodol podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle (účinného do 30.11.2008), žiadne pochybenie.

So skutkovými zisteniami odporcu ohľadne skúmania existencie prekážok podľa osobitného zákona so zameraním na skúmanie namietaného porušenia čl. 8 ods. 1 EDĽP sa odvolací súd plne stotožňuje a v podrobnostiach na správne zistenia, doplnené dokazovaním pred krajským súdom, odkazuje.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že rozhodovanie o okolnostiach, ktoré sú stanovené ako prekážky administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu (zákon o pobyte cudzincov) nie je rozhodovaním o samotnom vyhostení navrhovateľa, preto námietka navrhovateľky, že odporca svojím rozhodnutím porušil právo navrhovateľky na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neobstojí. V predmetnej veci odporca náležite skúmal, či v prípade negatívneho rozhodnutia o prekážke jej administratívneho vyhostenia nebude porušené právo navrhovateľky na rešpektovanie súkromného a rodinného života v zmysle čl. 8 ods. 1 EDĽP.

Z uvedených dôvodov preto možno konštatovať, že rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd považoval odvolacie námietky navrhovateľky za nedôvodné, s právnym

záverom uvedeným v napadnutom rozsudku sa stotožnil a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľke, ktorá nemala úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 6. augusta 2009

JUDr. Eva Babiaková CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová